

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Враца, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Христо Н. Христов
Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Въззивно гражданско дело №
20231400500605 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на И. Й. А. с ЕГН ***** от ***,
чрез пълномощника му адв.Г. Г. против Решение № 623/03.11.2023 г. по гр.д.
№ 1497/2023 г. по описа на Районен съд-Враца, с което са отхвърлени, като
неоснователни и недоказани предявените от него искове, както следва:

1/ иск с правно основание чл. 179, ал. 4 от Закон за Министерството на
вътрешните работи /ЗМВР/ - за заплащане на допълнително възнаграждение в
размер на **4828,69 лв.** представляваща разлика между дължимото и изплатено
допълнително възнаграждение съгласно чл.6, б.“г“ от Решение №
282/15.07.1993г. на МС за периода 15.06.2020 г.-15.06.2023 г., включително,
ведно със законната лихва върху него, считано от датата на подаване на
исковата молба – 15.06.2023г. до окончателното изплащане;

2/иск с правно основание чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и
договорите /ЗЗД/ за заплащане на обезщетение за забавено плащане на
допълнителното възнаграждение в размер на **638.26 лв.** за периода от
28.07.2020 г. до 15.06.2023 г.

Със същото съдебно решение И. Й. А. е осъден да заплати на ОДМВР-
Враца сумата **250,00 лв.**, представляваща направени разноски за
юрисконсултско възнаграждение.

С Определение № 1848/20.11.2023 г. по гр.д. № 1497/2023 г. по описа на
РС – Враца, първоинстанционния съд е отхвърлил молбата на ищеца И. Й. А.
за изменение на Решение № 623/03.11.2023 г. по гр. дело № 1497/2023 г. на
РС-Враца в частта за разноските/за намаляване на присъденото на ответника
юрисконсултско възнаграждение от 250 лв. на 100 лв./.

В жалбата се поддържа, че решението е незаконосъобразно и неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Въззивникът изразява съгласие с изводите на районния съд, че процесните допълнителните месечни възнаграждения са с постоянен характер, каквито са тези по т.6, б."г" на Решение на Министерския съвет /МС/ № 282/1993 г. и може да бъде договаряна ежемесечно от основната структура на МВР по чл.37 ЗМВР – ОДМВР Враца и от заинтересованото лице по чл.92, ал.1 ЗМВР – "АЕЦ Козлодуй" ЕАД.

Същият изразява несъгласие, че процесните договори между ОД МВР - Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не го касаят, тъй като в случая освен общо приложимата норма на чл. 21, ал. 1, предл. първо от ЗЗД е налице и особената хипотеза на договаряне в полза на трето лице, която е подробно развита в чл. 22 от ЗЗД, като цитира и т. 1 от Тълкувателно решение № 30 от 17.VI.1981 г. на ВС.

Посочва, че редът за извършване на охрана на стратегически обекти като АЕЦ „Козлодуй“ не може да се договаря свободно между страните, тъй като е уреден с ИНСТРУКЦИЯ № 8121 з- 1415 от 20.11.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейността по охрана на обекти по чл. 14, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, Издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 93 от 1.12.2015 г., в сила от 1.12.2015 г., изм. и доп., бр. 36 от 27.04.2018 г., в сила от 1.05.2018 г., бр. 6 от 18.01.2019 г., бр. 23 от 19.03.2021 г., в сила от 19.03.2021 г., в която никъде не се откриват норми относно възнагражденията на служителите.

Поради това навежда доводи, че договореното между ОДМВР - Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД е регламентирано в т. 6, б. г от Решение № 282/1993 г. на МС и представлява уговорка в полза на трето лице, според която не е регламентирано АЕЦ „Козлодуй“ ЕАД да заплаща на служителите определени суми на процесното основание, а да ги заплаща на ОДМВР - Враца (чл. 2.8 от стария и чл. 2.10 от новия договор). Уговорката в полза на трето лице е поета от ОД МВР - Враца, което се задължава да изплаща на своите служители преведените суми от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД.(т. 2 от договорите и чл. 177, ал. 1 от ЗМВР).

Следователно въззвника има правен интерес да претендира процесните суми от ОД на МВР-Враца.

Навежда доводи, че служебното положение и статутът на държавните служители, назначени по чл.92, ал.8 ЗМВР, във връзка със сключени договори по чл.92, ал.1 ЗМВР, се урежда единствено и само от ЗМВР и действащата нормативна уредба, но не и от договори или други ненормативни източници. Сочи, че този извод следва и от самата норма на чл.92, ал.8 ЗМВР, която ясно разграничава двете правни отношения – първото по чл.92 ЗМВР между основната структура по чл.37 ЗМВР и заинтересованото лице и второто между съответното лице по чл.158 и чл.159 ЗМВР и служителя. Счита, че в случая съдът е смесил тези две отношения като е приел, че няма законова пречка "АЕЦ Козлодуй" ЕАД да участва в определянето на месечните възнаграждения по ЗМВР. Изтъква, че според чл.9 ЗЗД договорите не могат да противоречат на закона, поради което не е допустимо с договор, вкл. и по чл.92, ал.1 ЗМВР, да се уреждат механизми, които да включват заинтересованите лица по чл.92, ал.1 ЗМВР, както е в двата процесни

договора.

На следващо място въззивникът посочва, че районният съд неправилно е приел, че с процесните договори е определен размер на допълнителното възнаграждение по т.6, б."г" от РМС № 282/1993 г. без долна граница и в размер до определен процент. Развиват се съображения, че въвеждането на работна група, която да извършва помощна дейност по договорите, по никакъв начин не променя първоначално договореното, тъй като в Ценовата таблица е посочено възнаграждение в абсолютна стойност, а чл.4.1.7. от договорите касае предложения без задължителен характер от помощен орган без решаващи функции, които не обвързват директора на ОД на МВР. Посочва се, че последният следва да се съобрази с договореното в колона 5 на Приложение 4 – Ценова таблица към процесните договори, чиито клаузи са публично известни с оглед сключените договори по Закона за обществените поръчки /ЗОП/, които са били публикувани в Интернет и са били известни и на ищеца, за разлика от Вътрешните правила на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Сочи се също, че възнагражденията на въззивника зависят от посочените елементи в чл.179 ЗМВР, в чиято ал.4 е предвидено, че допълнителните възнаграждения се изплащат задължително.

Въззивникът изразява несъгласие и с изводите на районния съд, че въпреки безспорно установената липса на съвместна работна група по т.4.1.7. между ОД на МВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е налице законосъобразно изпълнение на процедурата за определяне на допълнителните му възнаграждения. Счита, че липсата на такава работна група и наличието единствено на едностранно определена работна група от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД представлява неизпълнение на договора в тази му част. Изтъква, че за процесния период нито един служител на ОД на МВР-Враца не е участвал в такава група с право на глас, поради което няма законосъобразно обяснение защо директорът на ОДМВР-Враца е наредил да му бъдат изплащани месечни възнаграждения в значително намален размер от договорения.

Правят се оплаквания, че съдът изобщо не е разгледал служебните отношения между ищеца и ответника ОД на МВР-Враца, а се е съсредоточил единствено върху обратния иск, касаещ отношенията между ОД на МВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, като по този начин е смесил предмета на споровете и е нарушил правата на първоначалния ищец, който не може да се намеси в спора между страните по обратния иск.

На следващо място в жалбата се изразява несъгласие и с правните изводи на районния съд, че възложителят може едностранно да променя и намалява цената на договорите, като определя по-нисък процент на допълнителното възнаграждение по колона от Приложение 4, свързано с т.6, б."г" от РМС № 282/1993 г. Намира, че вътрешните правила на възложителя представляват едностранно изменение на цената на договора по смисъла на чл.116, ал.1, т.1 ЗОП, от което не може да произтече право или задължение за директора на ОД на МВР-Враца също да редуцира до този размер допълнителните възнаграждения по РМС № 282/1993 г.

В жалбата се развиват и съображения, че първоначалните Вътрешни правила № УС.ФЗ.ПВЛ.01/02 от 01.07.2019 г., издадени от Изпълнителният Директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, съдържат изричното изискване в т.2.2 работната група да предлага на изпълнителния директор да изплаща допълнителните възнаграждения, което е невъзможно, тъй като ищецът не е

служител на това дружество.

На следващо място в т.1.3.3. тези правила изискват изготвяне на мотивиран доклад от началника на РУ-АЕЦ Козлодуй, а в т.4.5.1. – излагане на мотиви и мотивирани предложения относно определянето и изплащането на възнагражденията на служителите.

Въззивникът посочва, че в нито един от докладите на началника на РУ-АЕЦ Козлодуй, както и в протоколите на работната група, не са налице такива мотиви, което представлява нарушение на Вътрешните правила и не може да се вмени във вина на служителя, който е изпълнявал задълженията си и има право на пълно възнаграждение за целия период. Сочи също, че такова изискване е налице и в следващите Вътрешни правила № 80.ЧР.00.ПВЛ.001/03 от 08.09.2021 г. Счита, че съдът погрешно е приел, че между страните по договорите е било налице съгласие за намаляване на базовия процент по Ценовата таблица, въпреки изричното изявление на ответника ОД на МВР-Враца, че директорът му не е бил запознат с вътрешните правила на възложителя.

Счита, че съдът тълкува погрешно изискването на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г., като не съобразил изискването на чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове, като изразява несъгласие, че целта на нормата на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. не може да се установи от разпоредбите на Наредбата за комплексно оценяване условията на труд и по-специално от нормата на чл. 23 от тази Наредба.

Навежда доводи, че дори горесцитираната Наредба не намира приложение, то са налице са налице действащи разпоредби в други нормативни актове и посочва Постановление № 235 на МС от 31.07.2014 г. за определяне на условията за изплащане и размерите на допълнителното възнаграждение за работа при специфични условия на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, Обн., ДВ, бр. 66 от 8.08.2014 г., в сила от 8.08.2014 г., доп., бр. 57 от 28.07.2015 г., в сила от 28.07.2015 г., изм. и доп., бр. 33 от 25.04.2017 г., в сила от 25.04.2017 г., изм., бр. 76 от 5.09.2023 г., в сила от 1.08.2023 г. и по точно в чл. 3 вр. чл. 1 и т. 1.1. от ПМС № 235/2014 г.

Въззивникът претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е **постъпил отговор от ответника** ОД на МВР-Враца, чрез процесуалния представител юрисконсулт Д. П., в който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и законосъобразно.

Оспорват се наведените в жалбата доводи, че районният съд е смесил видовете плащания по ЗМВР с дължимото възнаграждение по договора за охрана с "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Навеждат се доводи, че на основание чл.92, ал.1, т.1 ЗМВР и след проведена обществена поръчка между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е сключен Договор за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, осъществяващ се чрез охрана на стратегически обект от значение за националната сигурност и охрана при съпровождане на товари по чл.92, ал.3 ЗМВР. Пояснява се, че съгласно чл.92, ал.9 ЗМВР – приходите и разходите от дейността на МВР по ал.1 и ал.3 и разходите по ал.2 се отчитат по бюджета на МВР, а ежегодно министърът определя цената на услугата по тези договори за охрана. Посочва се, че с РМС № 282/15.07.1993 г. е прието, че се дължи

финансово поощрение на служителите на МВР, работещи в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, без обаче да се посочва размера и периодичността на плащането му, уговарянето на които е оставено на волята на контрахентите по договора. Изразява се несъгласие с посоченото във въззивната жалба, че в Ценовата таблица, приложение към договора, е посочен пълния размер на допълнителното възнаграждение по РМС № 282/15.07.1993 г., както и че същото се дължи в максимален размер. Посочва се, че ценовото предложение е оферта по проведената процедура по ЗОП, в която е посочен максимален размер на възнаграждението, но не и че то се дължи ежемесечно в този размер. Въззиваемият счита, че в договора за охрана ясно е посочен начина, вида и периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение, както и реда – чрез работна група. Този ред впоследствие е уреден с вътрешни правила, с които ОДМВР-Враца се е съгласила.

В отговора се прави анализ на нормативна уредба и поднормативната уредба, договорът и вътрешните правила, в които да е посочено, че този вид допълнително възнаграждение, с характер на поощрение, следва да се плаща в пълен размер. Твърди, че в АЕЦ - Козлодуй това възнаграждение се определя чрез работната група, с което се съгласява ръководителя на структурата по чл.37 от ЗМВР подписвайки го и определената сума се изплаща в бюджета на МВР, от където постъпва като възнаграждение към служителите.

На следващо място въззиваемият оспорва доводите в жалбата, че договорът е сключен в полза на трето лице по смисъла на чл.22 от ЗЗД. Посочва, че в сключения договор между АЕЦ - Козлодуй и ОДМВР - Враца са посочени видовете плащания, вкл. и в т. 4.1.7., че се дължи допълнително възнаграждение за служителите на Изпълнителя, то тази сума се дължи на Изпълнителя, а не пряко на трети лица по договора.

Твърди се, че в РМС 282/1993г. не е посочен размерът и начинът на плащане, не се препраща към актуален нормативен или поднормативен акт, поради това този въпрос е решен по взаимно съгласие между страните по договора.

Прави се искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00 лв.

По делото е **депозирана частна жалба** от И. Й. А., чрез пълномощника му адв.Г.Г. против постановеното по реда на чл.248 ГПК Определение № 1848/20.11.2023 г. по гр.д. № 1497/2023 г. на РС – Враца.

В частната жалба се поддържа, че чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл.37 от ЗПП урежда правото на възнаграждение за юрисконсултска помощ, но по делото няма доказателства за вида и количеството на извършената дейност, освен приложения отговор на исковата молба и явяването на юрисконсулта в едно съдебно заседание.

Навежда доводи, че съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗПП, за оказаната правна помощ се представя отчет, какъвто в случая изобщо липсва, поради което не следва да се заплаща такава на юрисконсулта. Твърди, че съдът е определил юрисконсултското възнаграждение по реда на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, докато приложимият текст е чл. 23, т. 1, изр. второ от същата Наредба, уреждащ заплащането на възнаграждение по трудови дела с материален интерес.

Счита, че положеният от юрисконсулта труд няма никакво реално

измерение и липсват доказателства за вида и количеството на извършената дейност, поради което определеният от съда размер за юрисконсултско възнаграждение е прекомерен.

С частната жалба се иска отмяна на Определение № 1848/20.11.2023 г. постановено по гр.д. № 1497/2023 г. на РС – Враца и постановяване на друго, с което съдът да уважи искането на ищеца по чл. 248, ал. 1 от ГПК за изменение на присъдените разноски.

Постъпил е **отговор от ответника** ОД на МВР-Враца, чрез процесуалния представител юрисконсулт Д. П., с който се иска да бъде оставена без уважение частната жалба.

Посочва, че съдът е мотивирал причините за отхвърляне на претенцията за разноски, като навежда доводи, че делото е с практическа, техническа и юридическа сложност, като били положени усилия за представяне на необходимите доказателства и осъществено процесуално представителство в съдебно заседание.

Счита, че размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение от съда е определен правилно по справедливост и желае да се отхвърли частната жалба, като неоснователна.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и отговаря на изискванията за съдържание по чл.260 и чл.261 ГПК.

Същата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в рамките на законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

Частната жалба също е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в рамките на законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Страните не заявяват доказателствени искания пред настоящата инстанция.

В открито съдебно заседание по делото въззивникът И. Й. А. се представлява от адв. Г. Г., който поддържа въззивната жалба и частната жалба.

Моли решението на първата инстанция да бъде отменено и исковете уважени.

В съдебно заседание адв.Г. не претендира разноски и не желае такива да му бъдат заплащани.

Въззиваемия Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи гр. Враца, в открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Д.П., която оспорва въззивната жалба и частната жалба по съображения изложени в писмения отговор.

Моли решението на първата инстанция да бъде потвърдено и претендира за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Врачански Окръжен Съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така, както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени

правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Преценявайки обжалваното решение по реда на чл. 271, ал. 1, изречение първо, предложения първо и второ от ГПК и съобразявайки се с правомощията си, визириани в чл. 269, ал. 1, изречение първо от ГПК, въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Постановено е от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма и е подписано, като волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание. Решението отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество и съдът се е произнесъл по спорното право, така, както е въведено с исковата молба.

Пред настоящата съдебна инстанция не са събрани гласни и писмени доказателства, които да бъдат заложиени като допълнение на изградената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

С решението, предмет на проверка в настоящото производство, районният съд е отхвърлил изцяло предявените икове и присъдил разноски.

За решаването на въпроса дали на ищеца се полага допълнително възнаграждение по реда на чл.179,ал.4 от ЗМВР, първоинстанционния съд е приел, че съгласно сключените договори № ***/12.06.2017г. и № ***/20.05.2021г. между ОД на МВР-Враца(изпълнител) и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр.Козлодуй (възложител) в т.1.3 е уговорено, че изпълнителят осъществява охраната чрез РУ АЕЦ Козлодуй. „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД ежесмесечно е изплащал допълнителни възнаграждения на служителите, осъществяващи охраната по Решение №282 от 1993г. на МС, съгласно клаузите на действащите договори, въз основа на Обобщен доклад на Началник РУ АЕЦ - Козлодуй, с който е представен списък на служителите за съответния месец и справка за индивидуален принос; Протокол от заседание на работна група, утвърден от Изпълнителния Директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и Директора на ОДМВР- Враца; Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение №282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет ид. №УС.ФЗ.ПВЛ.01/02 и приложенията към него; Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет ид. №80.ЧР.00.ПВЛ.001/03 и приложенията към него.

Прието е, че служителите на МВР, вкл. началниците на съответните подразделения, получавали индивидуални допълнителни възнаграждения в размер на 60 % от договорения максимален размер на всеки договор(в случая до 70% от МРЗ) с определеното подразделение на МВР. В ежесмесечните доклади не е имало доказателства /документи/, които да дадат основание за изплащане на възнаграждения над 60 % и поради тази причина не е

изплащано по-голямо допълнително възнаграждение по Решение №282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет.

Решаващият съд е посочил, че в Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС - т.6, б.“г“ е предвидено, че „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД осигурява средства за допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, участващи пряко в осъществяване защитните дейности на централата, които да се определят за отделните длъжности и работни места по реда и условията на Наредбата за комплексно оценяване условията на труд, без обаче да е определен минимален размер на тези дължими допълнителни възнаграждения. Като тази Наредбата е отменена на 31.03.2006г. и не е приложима при определяне на дължимото се допълнително възнаграждение на служителите на МВР, осъществяващи охрана на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй. Освен това за длъжността „***“, каквато заема ищеца в сключените между страните договори е предвидено, че се дължи допълнително възнаграждение до 70 % от минималната месечна работна заплата за страната, т.е. не е предвиден минимум на дължимото възнаграждение, като не е уговорено и че се дължи максимумът от него.

Ищецът не е оспорил представените в изпълнение на договорите за охрана протоколи с направените от работната група предложения, въз основа на които са определени допълнителните му възнаграждения.

Съдът приел, че ищецът не е страна по сключените между ”АЕЦ Козлодуй”ЕАД и ОД на МВР гр.Враца през процесния период два договора за услуга, с предмет осъществяване на физическа охрана и пропускателен режим, нито е трето ползващо се лице, поради което същият не разполага с материалноправна легитимация да претендира изпълнение на каквито и да било престации по тези договори.

Освен това съдът приел, че ищецът не е адресат и на РМС № 282/1993г., поради което не може да претендира сумата на това основание, както и че ответникът не е пасивно материално легитимиран да отговаря по иска.

С тези мотиви предявените искове за главница и мораторна лихва са отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

Произнесъл се и по разноските на страните.

С определение постановено по реда на чл.248 от ГПК първоинстанционния съд е отхвърлил молбата на ищеца за изменение решението в частта за разноските.

В отговор на изложените във въззивната жалба оплаквания и съобразно чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав приема следното:

Между страните не се спори, че през процесния период – 15.06.2020г. до 15.06.2023г., са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът И. Й. А. е заемал длъжността „***” в сектор „Охранителна полиция” в РУ АЕЦ Козлодуй към Областна дирекция на МВР – Враца и е имал статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.1 от ЗМВР, както и че през процесния период е работил на смени по график, всяка с продължителност по 12 часа при режим: дневна, нощна и два дни почивка и е полагал труд и през нощта (през времето от 22.00 до 06.00 часа), при сумарно отчитане на отработеното време, в съставени за тази цел протоколи, изготвени за всяко тримесечие, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

Безспорно е по делото, че за процесния период от 15.06.2020г. до

15.06.2023г. ищеца е получил допълнително възнаграждение по силата на Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС и договори за охрана на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй” ЕАД сключени в изпълнение на същото министерско решение, в размер на 60% от минималната работна заплата, но претендира за същия период заплащане на допълнително възнаграждение в размер на още 10%, като твърди, че му се дължи допълнително възнаграждение в размер на 70% от минималната работна заплата.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че първоинстанционния съд е смесил двете правни отношения по чл.92 от ЗМВР и по чл.158 и чл.159 от ЗМВР.

Чл. 92, ал. 1 ЗМВР урежда особена хипотеза, при която въз основа на сключен договор МВР предоставя услуга по охрана на обекти с особен статут, сред които са стратегическите обекти от значение за националната сигурност, какъвто е АЕЦ – Козлодуй, за което получава възнаграждение.

Ноторно известен факт на съда е, че АЕЦ "Козлодуй" ЕАД гр.Козлодуй е стратегически обект от значение за националната сигурност, съгласно Постановление №181/20.07.2009г. на МС, по отношение на който може да бъде осъществявана охрана от полицейски органи, въз основа на сключен договор с Министерството на вътрешните работи, изводимо от разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (съгласно Постановление № 3 от 10 януари 2013 г.), като в случая са приложени Договори № ***/12.06.2017 г. и Договор № ***/20.05.2021 г. и Допълнителните споразумения към тях за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества" на АЕЦ "Козлодуй", ведно с Приложенията, Общи условия на договора и Типова калкулация за услугата по чл. 92, ал. 3 от ЗМВР.

В тях ясно и недвусмислено е посочен начина, вида, периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение. Посочен е реда-чрез работна група и впоследствие с вътрешни правила по Решение № 282/1993 г. на МС, утвърдени със Заповед № АД- 1960/16.07.2019г. и Заповед № АД – 2630/14.09.2021 г. на Изпълнителния Директор на "АЕЦ Козлодуй", с които ОД на МВР –Враца е изразила съгласие.

С оглед приетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице две самостоятелни правоотношения.

От една страна е налице служебно правоотношение между страните по делото – ищеца и ответната ОДМВР-Враца, а от друга страна е налице облигационно правоотношение между ответника и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, произтичащо от сключени помежду им договори за охрана от полицейски органи.

Първото правоотношение възниква на основание чл.92, ал.8 вр. ал.1 ЗМВР, като служебното положение и статутът на държавните служители, назначени на това основание, се урежда от ЗМВР. Съгласно чл.176- 179 от ЗМВР, на държавните служители в МВР се дължат основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, в т.ч. и посочените в чл.179, ал.4 ЗМВР други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. Задължена страна по служебното правоотношение за заплащане на основното и на допълнителните възнаграждения е съответната структура по чл.37 ЗМВР, която в случая е ОДМВР-Враца.

Второто правоотношение възниква на основание чл.92, ал.4 вр. ал.1 от

ЗМВР и произтича от сключен договор за услуга, по силата на който възложителят "АЕЦ Козлодуй" ЕАД заплаща възнаграждение за предоставената му от изпълнителя ОДМВР-Враца услуга.

Съдът намира, че самостоятелният характер на тези отношения е относителен, тъй като компонент от общата цена по договора за охрана, която възложителят дължи на изпълнителя, е възнаграждението за служителите на МВР, осъществяващи тази охрана. Това възнаграждение се определя от Министъра на вътрешните работи в утвърдена от него Таблица за средномесечна цена на услугата за охрана на обекти, извършвана от полицейските органи по чл. 92, ал. 1 от Закона за МВР, и е залегнало в к4 на Приложение № 4 към договора – Ценова таблица. В к5 на същото Приложение № 4 като част от цената на услугата пък е посочено допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г.

Следователно дължимите възнаграждения на служителите на МВР представляват част от цената на услугата, която "АЕЦ Козлодуй" ЕАД дължи на ОДМВР-Враца. Фактът, че цената на услугата се заплаща от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не означава обаче, че същият изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители. Между двете правоотношения е налице връзка, произтичаща от начина, по който се определят възнагражденията на служителите на МВР, която обаче не променя правата и задълженията в служебното правоотношение между страните в настоящия правен спор, а именно – задължено лице за изплащане на дължимите възнаграждения на ищеца е ОДМВР-Враца. Аргумент в подкрепа на този извод може да се изведе и от разпоредбата на чл.92, ал.9 ЗМВР, според която приходите и разходите от дейността на МВР по ал. 1 и 3, в т.ч. попадат приходите от договорите за охрана от полицейски органи, вкл. и на стратегически обекти от значение за националната сигурност, се отчитат по бюджета на МВР. Това означава, че цената на услугата по сключваните между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца договори за охрана, в която се включват и възнагражденията на служителите на МВР, които осъществяват охрана на централата, се превежда от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД по бюджета на МВР, но изплащането им на служителите се дължи от ОДМВР-Враца. При тези съображения настоящият съдебен състав намира, ответникът по делото е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение по чл.179, ал.4 ЗМВР, поради което е неправилен извода на първоинстанционния съд, че същият не е пасивно материално легитимиран да отговаря по този иск.

Въззивника, чрез процесуалният си представител счита, че по силата на служебното му правоотношение с ОДМВР – Враца и въз основа на т. 6, б. „г“ от РМС 282/1993 г. и на основание чл. 179, ал. 4 ЗМВР му се дължи допълнително възнаграждение за прякото му участие в осъществяване защитните дейности на централата, което е в по – голям размер от изплатеното му за процесния период, като претендира присъждане на разликата.

Настоящият състав счита, че в конкретния казус не са приложими общите норми, тъй като е налице специален закон – чл. 179, ал. 1 от ЗМВР, в който е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд, като реда и условията са били определени в наредба на министъра на МВР, а техният размер с цитираните заповеди. В този смисъл е решение № 55 от 07.04.2015 г.,

по гр. д. № 5169/2014 г. на ВКС, III г. о. и решение № 197 от 07.10.2019 г., по гр. д. № 786/2019 г. на ВКС, IV г. о.

Плащането на допълнително възнаграждение по т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. действително е нормативно уредено задължение за АЕЦ – Козлодуй, но неговият конкретен размер не е определен в нормативната уредба. Възложителят по договора „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители, ангажирани с изпълнението на предмета на договорите, а единствено заплаща цена на предоставената услуга, включително и нормативно уредените допълнителните възнаграждения, но в размери, договорени между страните по договора. Следователно средствата за заплащане на възнагражденията по РМС № 282/1993 г. са собственост именно на възложителя по договора – „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и след като размерът им не е нормативно уреден, то негово право е да определи този размер в границите, за които е постигнато съгласие с изпълнителя – работодател.

Въззивника в исковата молба и във въззивната жалба се позовава като основание за плащане на т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г., но всъщност основаниято е по т.6, б.„в“ от РМС № 282/1993г. визиращо поощряване на служителите на МВР при изпълнение на възложените им защитни дейности.

Но дори и това основание да е въведено в процеса, то исковата претенция пак е неоснователна, тъй като това е залегнало в приложените и приети вътрешни правила. Видно от същите ежесечно изпълнителят ОДМВР-Враца, чрез своето подразделение РУ АЕЦ - Козлодуй изготвял и предоставял на определената работна група обобщени доклади и списъци, в които са посочени претендираното и дължимото се на служителите му възнаграждение за изпълнението на договорите, чрез осъществяването на охраната, които са подписвани от Началник РУ- АЕЦ - Козлодуй, който е присъствал на заседанията на работната група и е подписвал изготвения протокол. Работната група съгласявайки се с направените от Началник РУ АЕЦ - Козлодуй предложения е приемала обобщени доклади и предлагала да се изплатят посочените в тях възнаграждения на служителите на РУ АЕЦ - Козлодуй за съответните месеци. Всички съставени протоколи с изготвените предложения били утвърдени от ръководителите на страните по договора, а именно Изпълнителния Директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и Директора на ОДМВР-Враца.

Изготвени били от Началник РУ АЕЦ - Козлодуй списъци на служителите от РУ АЕЦ-Козлодуй, които са осъществявали охрана на територията на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй, обобщени доклади относно определяне размера на допълнителното парично възнаграждение „поощрение“ по Решение № 282 на МС за физическа защита на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, полагащо се на служителите на РУ АЕЦ-Козлодуй и Протоколи от заседания на работна група за определяне на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, утвърдени от Изпълнителния Директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и Директора на ОДМВР-Враца за исковия период.

В тази връзка са неоснователни възраженията на въззивника свързани със законосъобразността по определяна на състава и структурата на работната група, предлагаща размера на индивидуалните допълнителни възнаграждения, както и механизмът за тяхното определяне. Основа за

изчисляването им е МРЗ или определен процент от нея според заеманата длъжност. Същите са с постоянен характер, като всеки, който е отработил работните дни за месеца, получава еднакъв размер – 60% от максимално определените с договора размери според заеманата длъжност /от една МРЗ, от 70% от МРЗ и т.н./, т.е. служителят за прякото си участие в защитните дейности на централата, получава допълнителното възнаграждение.

При така очертаните в договорите и във ВП цели, а именно – мотивиране и поощряване на служителите на МВР при изпълнение на дейността им в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД в зависимост от личния принос на всеки от тях и резултатите от защитната дейност, настоящият съдебен състав намира, че претендираното в рамките на настоящето съдебно производство допълнително възнаграждение е такова, което има пряка връзка със служебното представяне на служителите на МВР и основанието за дължимост на същото е по чл.179, ал.4 ЗМВР вр. т.6, б."в" от РМС № 282/15.07.1993 г., а именно - поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на "АЕЦ Козлодуй".

Видно от заключението по изготвената ССЧЕ, на ищеца е изплатен в пълен размер дължимото му се за периода допълнително възнаграждение при спазване клаузите на договора и вътрешните правила, а именно 60% от сумата, представляваща 70% от МРЗ.

При тези съображения съдът намира, че иска с правно основание чл.179,ал.4 от ЗМВР за заплащане на допълнително възнаграждение в посоченият размер за процесният период, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане е неоснователен и недоказан и подлежи на отхвърляне.

Поради акцесорния характер на претенцията за мораторна лихва и с оглед неоснователността на главния иск, този иск с правно основание по чл. 86 ЗЗД също подлежи на отхвърляне.

Предвид горното, Окръжен съд - Враца намира въззивната жалба за неоснователна, а поради съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и обосновано.

По частната жалба депозирана от И. Й. А., против постановеното Определение по реда на чл.248 ГПК.

В частната жалба се иска отмяна на Определение № 1848/20.11.2023 г. по гр.д. № **1497/2023** г. на РС – Враца и постановяване на друго, с което съдът да уважи искането на ищеца по чл. 248, ал. 1 от ГПК за изменение на присъдените разноски.

Настоящият съдебен състав намира искането за неоснователно.

В случая ответника ОД на МВР-Враца е юридическо лице и съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК в негова полза се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако е бил защитавана от юрисконсулт. Безспорно ОД на МВР-Враца е защитавана от юрисконсулт в искивият процес.

Настоящият въззивен състав не споделя възраженията на въззивника, че по делото няма доказателства за вида и количеството на извършената дейност от юрисконсулта, освен приложения отговор на исковата молба и явяването му в едно съдебно заседание, както и не бил представил отчет.

С оглед изхода на спора и приетата неоснователност на исковите

претенции, ответникът ОДМВР-Враца има право на разноси на основание чл.78, ал.3 ГПК, а съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 ГПК в негова полза се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако е бил защитаван от юрисконсулт, какъвто е разглежданият случай.

Юрисконсулта е положил особени усилия във връзка с настоящото дело при изготвяне и подаване на писмен отговор на исковата молба, участвал е в открито съдебно заседание пред първата инстанция, което включва и процесуалното представителство, изготвил е отговор на въззивната жалба и отговор на частната жалба и е участвал пред въззивната инстанция, като пледирал по същество на делото.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8, изр.второ от ГПК, размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за *съответния вид дело*, определен по реда на чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37 от ЗПП, заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС. Въз основа на този разпоредба е приета и Наредбата за заплащане на правната помощ. Следователно размерът на юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда, според вида на делото и в размерите, определени в НПП.

Съобразно вида на делото, съдът намира, че следва да приложи разпоредбата на чл.25,ал.1,т.1 от НПП и да определи размера на възнаграждението в размера от 100,00 лв. до 360,00 лв.

Съобразявайки делото, характера на исковите и процесуалните действия на пълномощника –юрисконсулт на ответната страна, съдът намира, че правилно първоинстанционния съд е определил юрисконсултско възнаграждение в размер на 250,00 лв., което е справедливо.

По изложените съображения частната жалба е неоснователна, като обжалваното определение на РС - Враца по чл. 248 ГПК, с което ищецът е осъден да заплати на ответника ОД на МВР - Враца юрисконсулско възнаграждение в размер на 250,00 лева, следва да бъде потвърдено.

РАЗНОСКИ пред въззивната инстанция:

Процесуалният представител на въззивника не е поискал присъждане на разноси пред въззивната инстанция в ход на устните състезания и не желае заплащане на такива, а ищеца е освободен от такива по см.на чл.83,ал.1,т.1 от ГПК.

Пълномощника на въззиваемата страна ОД на МВР Враца в с.з. е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00 лв.

Следва да се осъди И. Й. А. да заплати на Областна дирекция на МВР, ***, сумата от 250,00 лв. юрисконсултско възнаграждение пред настоящата въззивна инстанция.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Окръжен съд - Враца, в настоящия съдебен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 623/03.11.2023 г. постановено по гр.д.№ 1497/2023 г. по описа на Районен съд-Враца.

ПОТВЪРЖДАВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 1848/20.11.2023 г. по гр.д. № 1497/2023 г. по описа на РС – Враца постановено по реда на чл.248 от ГПК.

ОСЪЖДА И. Й. А. с ЕГН ***** от *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Областна дирекция на МВР, БУЛСТАТ ***, ***, сумата от **250,00 лв.** за юрисконсултско възнаграждение пред настоящата въззивна инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____